

עלון הכפר

הסוכה שתמיד שם, בחצר האחורית של מזכירות הכפר.
חג סוכות נעים ושקט לכל התושבים !

גיליון 164 - ספטמבר 2026

משולחן המזכ"ל

ערב שירה בציבור

ביום חמישי, 3.9.26, התקיים ערב "בירה ונשירה" בהובלת יונתן שחר ברחבת הפאב הקהילתי.

התאספנו מבוגרים וצעירים, נהנינו לשיר ביחד והתענגנו על בירות, נשנושים ומאפים. הערב היה מוצלח, נעים וטעים.

תודה למארגני הערב – נועה דניר, לילי עוזיאל, מאיר ניראני ושי חפץ.

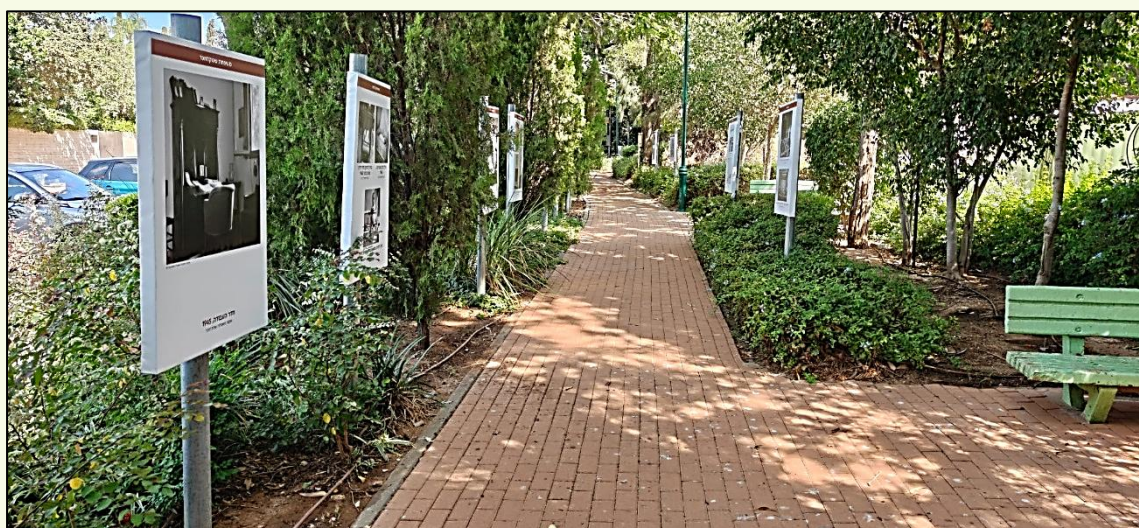
פתיחת תערוכה והרמת כוסית

כמדי שנה, התכנסנו ביום שישי שלפני ראש השנה בשעות אחה"צ לחנוכת התערוכה החדשה ב"שביל התערוכות" שסמוך למזכירות ולהרמת כוסית מסורתית לקראת החג. נושא התערוכה השנה הוא: "בתים מבפנים: הצצה אל חיי הבית בראשית הכפר".

באירוע נכחו בעיקר ותיקי הכפר שמגיעים מדי שנה. לשמחתנו, השנה הצטרפו הנכדים של חלק מהמשפחות.

מקווה שבשנה הבאה יצטרפו לאירוע תושבים נוספים בשלל הגילאים.

תודה לאיריס מורג אוצרת התערוכה ולתמר ישר שסייעה באיסוף התמונות, וכן לצוות הארכיון, עדנה לירס, עליזה ספקטור ויהודית גינת ולעובדי הוועד, שארגנו את האירוע. תודה גם לאמנון לוטם שבירך בשם הוועד המקומי.

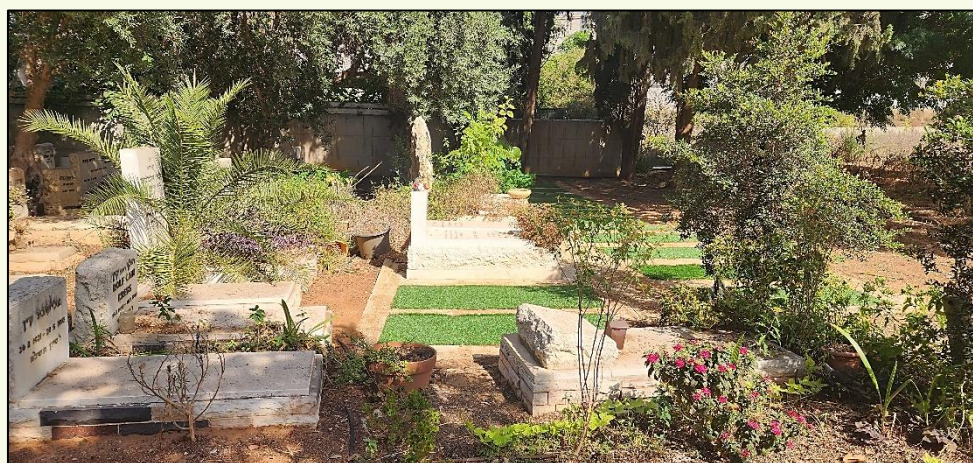

בית העלמין

בית העלמין של רמות השבים שייך ל- 3 רשויות: הוד השרון, רמות השבים וכפר מל"ל.

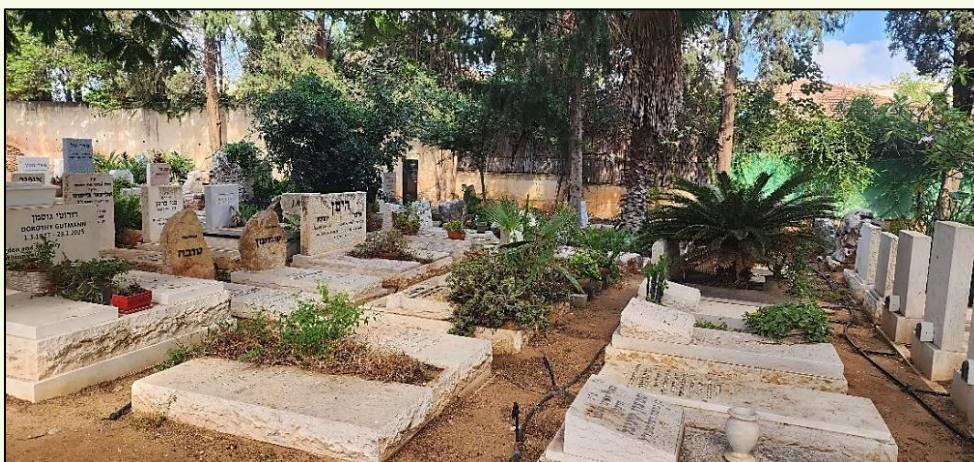
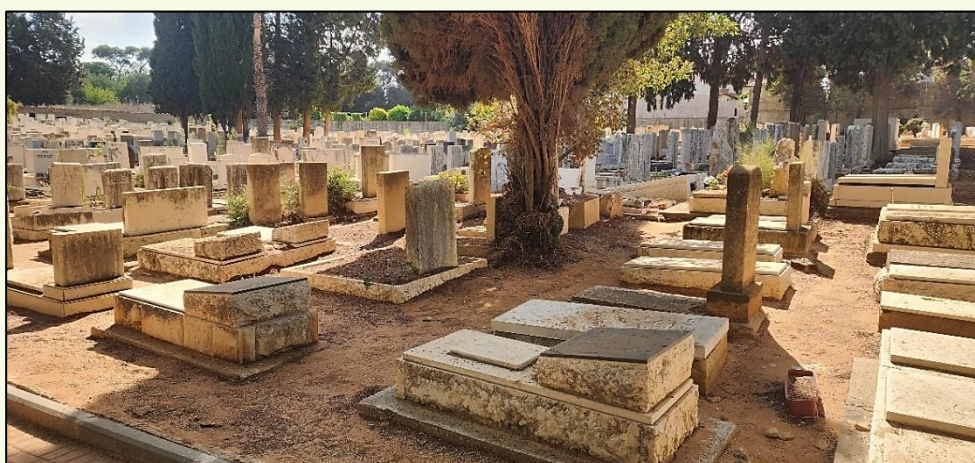
אנו כוועד מקומי מטפלים בבית העלמין בחלק השייך לרמות השבים והוא כולל את:
(א) חלקת האדמה והקברים בכניסה לבית העלמין מצד שמאל.
(ב) כל שורות הקברים הנמצאות בהמשך שביל הכניסה מימין - זהו החלק העיקרי.
(ג) 5 שורות קברים מצד שמאל במרכז בית העלמין.

אחת לשבועיים נכנסים עובדי הוועד והגננים ומטפלים בבית העלמין. מנכשים עשבים, בודקים את ההשקיה ומרוקנים את פחי האשפה.
עובדי הוועד אינם מטפלים בצמחיה שעל הקברים, הטיפול בה הוא באחריות המשפחות.
ההשקיה בבית העלמין בצד המערבי עובדת כסדרה אולם לחץ המים הוא נתון קבוע וככל שיש יותר נקודות השקיה על כל קבר, הקבר השכן יקבל פחות מים והקברים הרחוקים יקבלו עוד פחות.

המשפחות יכולות לשתול צמחים או להניח עציצים עם פרחים וצמחים נמוכים אך אינן רשאיות לנטוע עצים שגדלים ומגיעים לגודל שאי אפשר להשתלט עליו.

**אנו עושים ונעשה מאמצים גם בעתיד כדי לשמור על ניקיון בית העלמין וטיפוחו.
עזרו לנו לשמור על בית העלמין נקי ומטופח.**

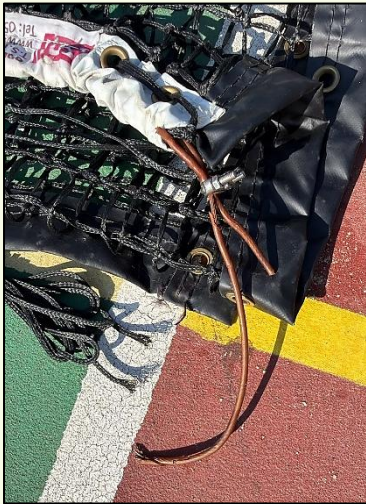
ונדליזם בכפר

אבקש לעדכן על מעשי ונדליזם בכפר

במגרש הכדורסל/טניס

כזכור, יום לאחר שחידשנו את הצבע במגרש, ילדים רכבו על אופנים, עשו "חראקות" וכל המגרש היה עם סימנים שחורים שעד היום לא ירדו.

בשבוע האחרון שוב היינו עדים למעשים לא ראויים. ילדים מילאו את החורים של עמודי הטניס בביצים ובחול, וביום שלישי לאחר סיום חוג הטניס, שני ילדים מהכפר אשר זהותם ידועה לנו התיישבו על רשת הטניס עד שנקרעה. קשה להבין מה מביא ילדים לשבת על הרשת.

בגנים הציבוריים

מדשאת מכשירי הכושר בגן הנופלים הפכה למחראת כלבים, כך גם מקומות ציבוריים נוספים והמדרכות ברחבי הכפר.

ונדליזם התבצע בגן התות כאשר מישהו החליט לעשות חור בדשא. אנו חוזרים ומבקשים מתושבים לאסוף את צואת כלביהם ולא לשחרר את הכלבים לטייל להנאתם מבלי לפקח עליהם ומבלי שיהיו קשורים ברצועה כחוק.

גן הנופלים

גן התות

אני פונה לתושבים בבקשה – אנא שמרו על המרחבים הציבוריים ! ולהורים, אנא הסבירו שוב לילדיכם שכל מעשה שנעשה, גם אם בתום לב, יש אנשים שמשלמים את המחיר. סוף מעשה במחשבה תחילה !

שתיה אכזב סנה אבה ונעמה !

חינוך ברמות השבים

אורלי אוריון ליור

עם פתיחת שנת הלימודים תשפ"ז ופתחה של השנה החדשה
אנו רוצים להודות מקרב לב על המסירות, הסבלנות והחום
שמעניקים הצוותים לילדי הגנים בכל יום מחדש.

מאחלים לכולם שנת לימודים פורייה, שופעת עשייה מבורכת,
סקרנות, חיוכים ורגעי קסם קטנים.

שתהיה זו שנה טובה ומאושרת – שנת בריאות, צמיחה,
נחת וסיפוק מכל העשייה החינוכית.

שנה טובה ומבורכת לכל צוותי החינוך הכפר
אליזים ואהורים

60 שנים למלחמת ששת הימים – איסוף מידע

ביוני 2027 נציין שישים שנים למלחמת ששת הימים. צוות הארכיון מעוניין בהזדמנות זו לשוחח עם תושבי ותושבות הכפר שלקחו חלק במלחמה ואלה שנשארו בעורף ולתעד את זיכרונותיהם. נשמח לשוחח עם אלה שהתגוררו ביישוב באותה תקופה וגם עם אלה שהגיעו לכאן מאוחר יותר.

בשבועות הקרובים נפנה אל תושבים. וות ונבקש לשמוע את סיפוריהם. במקביל, כל מי שמעוניין לספר את זיכרונותיו מוזמן לפנות אל החתומה מטה.

נודה לשיתוף פעולה מצידכם.

תמר ישר, טל' 054-4431795
צוות תיעוד ומורשת

ברכות

- מזל טוב לאורלי וולנד להולדת הנכדה אלונה, בת לשירן וולנד ויאיר מושינסקי.
- מזל טוב כפול לדינה וערן כהן לנישואי הבן עידו עב"ל תאיר ולהולדת הנכדה ליבי, בת לירדן וניצן כהן.
- מזל טוב למרים ליור ולאורלי וזהר ליור להולדת הנינה/נכדה שירה, בת לאופיר אוריון ונמרוד טבת.
- מזל טוב למאיה ויוסי טנא להולדת הנכדה אביב בת לעמית טנא קלינגר וניר קלינגר.

השתתפות בצער

- אנו משתתפים בצערה של מיכל כספי שפירא במות אמה רות כספי ז"ל.
- אנו משתתפים בצערו של עודד מלמוד על פטירת אימו בתיה מלמוד ז"ל.

עדכון נוער סלמה מרכזי

אלון אכילס,

אנו, עלמה מרכזי ואיתמר חוטר ישי, הרכזים החדשים. באנו לתקופה קצרה, כי אנחנו לפני גיוס.

קצת על עצמנו: שנינו בוגרי הלול מכיתה ד' ועד י"ב בתפקידים שונים, אנחנו שמחים לבוא ולרכז את הלול, זו בשבילנו סגירת מעגל לתת מה שקיבלנו מהלול.

החודש נכנסנו לתפקיד החדש וראינו איך כולם כבר מוכנים לקראת השנה הקרובה ומתחילים לעבוד לקראתה.

חפש את המדריך:

השבוע היה לכל חניכי שכב"צ חפש את המדריך כשלבסוף כל שכבה גילתה מי המדריכים שלה תוך כדי שעה של טיולים ברחבי היישוב, במטרה למצוא רמזים שיובילו למדריכים. המדריכים עמלו קשה כדי שהאירוע הזה יצא לפועל ושמחנו לראות איך כולם זרמו עם הפעילות ולקחו בה חלק.

תפקידי ההדרכה:

- רכזת הדרכה - אבישג ארליכמן
- רכז שכבות ד', ה' - יובל הרוש
- רכזת שכבות ו', ז' - אביב שוורץ
- רכז שכבה ח' - אביתר לוי (הגרעינר)

השתלמות פתיחת שנה:

יצאנו בתאריכים 18-19.9. התארחנו בסניף האיחוד של מושב צופית. להשתלמות בת היומיים באה כל השכבה הבוגרת, ט' – י"ב. כל השכבות יוצאות לסמינר ומקבלות תכנים על איך להיות איש צוות, מה המהות של להיות חלק פעיל בתוך הצוות ואיזה חותם אנחנו משאירים על השכבה הצעירה. אנחנו מכינים לבד את האוכל ואפילו עשינו ארוחת קידוש בשישי. בנוסף, הסמינר גם יוצר תחושת גיבוש ואווירה טובה בתוך השכב"ג ומקנה יתרון להמשך הפעילות השנתית של השכבה הבוגרת בסניף.

בסוף חודש ספטמבר השכבה הבוגרת מפשילה שרוולים ומתחילה את ההכנה לחג המעלות של רמות השבים.

אנחנו מכינים לו"ז עבודות שלושה שבועות מראש, כל חניך וחניכה יודעים את תפקידם, חלק מתכננים ומבצעים את המבנים תוך פיקוח של האיחוד החקלאי, חלק מכינים את התפאורה וחלק מכינים את ההופעה. אנחנו עושים לילות לבנים כדי שחג המעלות יהיה בזמן שנקבע. בהזדמנות זו נבקש הבנה על הרעש הנשמע לעיתים בערבים.

נשמח לראות את כל תושבי רמות השבים וכפר מא"ל בחג המעלות

מועדים קרובים:

- חג המעלות 17.10
- טיול פתיחת השנה 6-7.11

עונת הרכצה 2026 עומדת להסתיים בסוף חודש ספטמבר, ביום רביעי ה- 30.9.2026.

היו לנו השנה 5 חודשים טובים ונעימים, רובם התאפיינו במזג אוויר חם יחסית, שהצדיק את הטבילה וההתרעננות בפנינת הכפר שלנו.

בחודש אוגוסט השנה, בניגוד לשנים קודמות, יותר אנשים ומשפחות חשו בטחון בתכנון וקיום נסיעות לחו"ל וזה הורגש גם בתפוסת הבריכה.

במהלך העונה קיימנו את כל האירועים המסורתיים ואלה שנוספו בשנים האחרונות, החל מאירוע פתיחת העונה לתושבים, מסיבת מתגייסות.ים,

ערב בני ובנות מצווה, אירוח חברי הגרעין היוצא של האיחוד החקלאי, מפגש הורים וילדים העולים לכתה א'.

ולסיום, יום המים שהתקיים בשבת האחרונה לתושבים ומנויים והיה אירוע הומה הורים, סבים וטף, שנהנו מאד ממגוון של מתקנים מתנפחים במים ועל הדשא, כיבוד שהוכן והוגש ע"י אנשי המזנון שלנו ותחרויות שחייה עטורות פרסים שווים.

אנחנו ממשיכים להקפיד ולשמור על הצביון הכפרי והקהילתי של בריכת השחייה שלנו. במהלך כל העונה המשיכו להגיע שחייני הבוקר, בשעות 06:00-10:00. פעם בשבוע מתקיים חוג ההתעמלות במים, בחסות דרום השרון, שגם הוא הפך כבר לאורח קבוע. כמו כן, המשיכו להתקיים חוגי הכדורמים וחוג השחייה למבוגרים, בהדרכתה של עירית רוטשילד. במהלך כל העונה התקיימו שיעורי שחייה לילדים, בקבוצות ופרטני, בבריכה הלימודית שלנו.

תודות לערן נדל ואמנון לוטם, שבעזרתם, במסגרת הפקת לקחים משנים קודמות, שדרגנו והקלנו על התושבים את תהליך הזמנת המקומות בבריכה בשבתות העמוסות.

השנה קיבלנו בברכה את נועם דואני ומשפחתו, שלקחו על עצמם את ניהול המזנון שלנו בבריכה ועשו עבודה מצוינת, גם במגוון ובאיכות וגם בשירות, והיו קשובים לצרכים, לרצונות, לביקורות הנלהבות וגם לאלה שפחות. שמחים שהצטרפתם אלינו.

צוות הבריכה, מצילות.ים, קופאיות.ים, אנשי תחזוקה וחיזוק, בראשותם ובניהולם של משה יעקובי ומיכאל וייסמן, הנאמנים והמופלאים, עמלו ללא לאות כדי לקיים לנו עונה טובה, נעימה ומוצלחת. יישר כוח!

תודה מיוחדת לשירה ורשבסקי, שכמו בכל עונה משדרגת לנו את חזות הכניסה לבריכה בכישורי האיור המופלאים שלה.

לקראת העונה הבאה צפויים שיפורים ושדרוגים נוספים, לרווחת המתרחצים בכל הגילאים.

מוזמנים לבוא, לבלות וליהנות בפנינת הכפר שלנו, המיוחדת במינה.

להתראות

הפינה הקטנה על הספר

לאנית קין

כשהתגייסתי לצבא רציתי לעשות תפקיד משמעותי עבורי וגם לתרום למדינה. כך חונכתי וחשתי שזאת חובתי. רציתי להיות מאמנת כושר או מדריכת לוחמים. כבר בתחילת הטיروנות כאשר קיבלתי את פנקס השבי שעליו התנוסס המספר 67 – הפרופיל הרפואי שלי – הבנתי שחלומותיי לשרות קרבי מתפוגגים אל מול ה"רשרוש בלב" שמצאו לי בבדיקות הרפואיות. כל ניסיונותיי לשנות את רוע הגזירה במהלך הטירונות עלו בתוהו. כאשר תוצבי למקום כלשהו בצבא תוכלי לנסות לשנות את הפרופיל, כך אמרו לי במרפאה שאליה פניתי, ואני ידעתי שאחרי שאוצב כפקידה כבר לא אוכל לשנות דבר.

הטירונות עמדה להסתיים ויום המיונים הגיע. את קציני השלישות שהגיעו מהבקו"ם לבה"ד 12 ליוותה אורלי, חברתי מלהקת המחול בחולון, שיכולה הייתה לעזור לי להגיע למקום טוב בצבא. אני רציתי להגיע לשריון כי אבי היה שריונר. אבל היא ביטלה את דעתי לאלתר ושלחה אותי לשרת בחיל מודיעין.

אשר יגורתי בא לי. הוצבתי בקריה במרכז תל אביב בתפקיד פקידותי. כמה דמעות שפכתי. אולם אחרי מספר שבועות הבנתי שאני מצויה בלב ליבה של העשייה הצבאית הישראלית. אומנם הדפסתי ותייקתי, עניתי לטלפונים וקבעתי דיונים לבוס שלי שהיה בדרגת סגן אלוף, אבל החומרים שעברו תחת ידי היו יכולים למלא ספרים עבי כרס. השרות שלי היה מלא עניין ומלא בעולמות שעד אז מעולם לא נחשפתי אליהם.

כשהתחלתי לקרוא בספר "לימסול" חזרתי בזמן אל אותם ימים של שרות צבאי. חוקר השב"כ אשר מסובך הן בחייו המקצועיים והן בחייו האישיים החזיר אותי לכל מיני סוגיות אתיות, מוסריות, בינאישיות ולאומיות שנחשפתי להן ואני רק בת 19. במדינת ישראל מסתובבים א-נשים שעשו, עושים ויעשו מעשים, שבחיים אחרים במקומות אחרים שלא נמצאים באיום יומיומי של השמדה, ממש לא יעלו על הדעת. אנשים שבשם המדינה ובשם מטרה נעלה יותר מכל, כמו המשך קיום המדינה, יהפכו להיות מפלצות בעיניי עצמם ומוקד לביקורת קטלנית הן מבית והן מבחוץ, ויש כאלה שתמיד תהיה להם הצדקה למעשיהם, הם שמרו עלינו ועל ילדינו בכל מחיר בלי היסוס והם ישנים טוב בלילה.

בקליפה הבלתי חדירה בתפקידו של החוקר בספר 'לימסול' מאת ישי שריד ניבעים סדקים, שהולכים ומתרחבים ואליהם נכנסים אט אט ספקות. ובאותם מקומות שיש בהם ספקות אי אפשר להמשיך לתפקד בסוג זה של מקצוע.

אני זוכרת את עצמי יוצאת מהמשרד בשעות הערב המוקדמות. פוסעת לכיוון האוטובוס ברח' אבן גבירול. מביטה סביבי באנשים שפוסעים ברחוב, יושבים בבית קפה או מסעדה, קונים ארטיק לילד, רצים אחרי אוטובוס שעוזב את התחנה, ומקנאה בהם על אי הידיעה שלהם. כל מה שנשאתי כל יום מהשרות הצבאי הביתה וחזרה היה לפעמים קשה מנשוא. שרותי הצבאי נמשך שנתיים, אחריהם פניתי לעיסוקים אזרחיים, שאין להם שום קשר למה שעשיתי בצבא. אבל תמיד אני חושבת על כל אלה שנושאים בעול הזה, שמאפשר לנו לקום בבוקר. לשתות את הקפה שלנו בשלווה יחסית. ויש ביניהם כאלה שעושים מעשים, שלא יאפשרו להם לחזור לחיים נורמליים. יש אנשים...

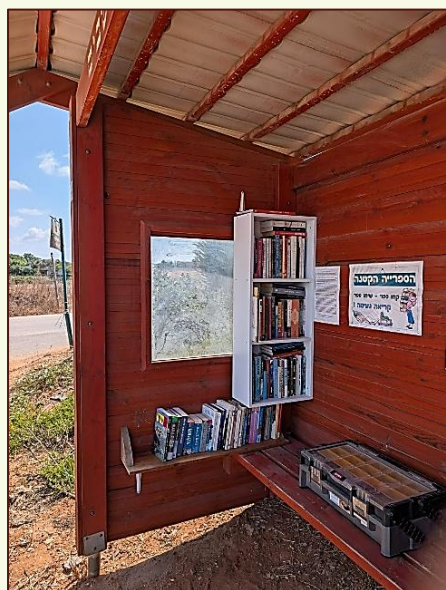
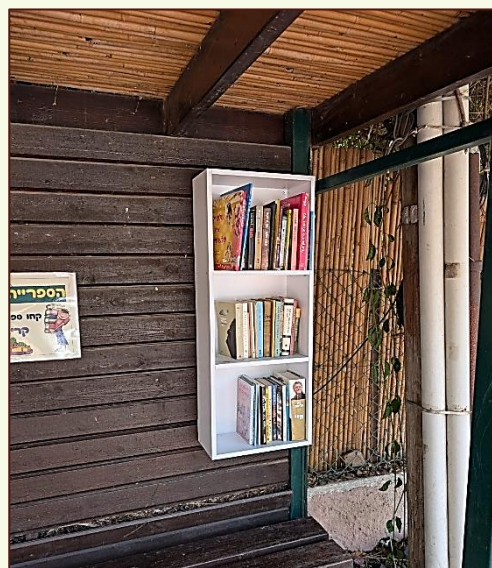

מה חדש בספרייה הקטנה

לילית קין

שנה חדשה הגיעה וכבר רואים את השינוי בספריות הקטנות שהתחדשו בכונניות ספרים מצוינות שמאפשרות לשים כמות יפה של ספרים בכל ספרייה קטנה ועדיין לא להפריע לתלמידים להשתמש בתחנת ההסעה כמקום לשבת ולהתגונן מפני השמש בקיץ והגשם בחורף, עד שמגיעים האוטובוסים. תודה לוועד המקומי ובמיוחד לאורלי על השדרוג של הספריות הקטנות לרווחת כלל תושבי הכפר.

מועדים למחנה

רולטת זקוקים - ספר שירים ||

יוסי קירקין

כל התורה

מקדימה שממה
מביט ימינה ריק
מסתכל שמאלה כלום
מעייף מבט אחורה גורנישט
איפה הייתם
עכשו תתקנו
דברי אחדות, דברו
אחרת סתמו

פעם

פעם היה לי בעולם מקום
שהתאים לחתיכת הפזל שלי
לאט לאט הוא השתנה
וגם אני

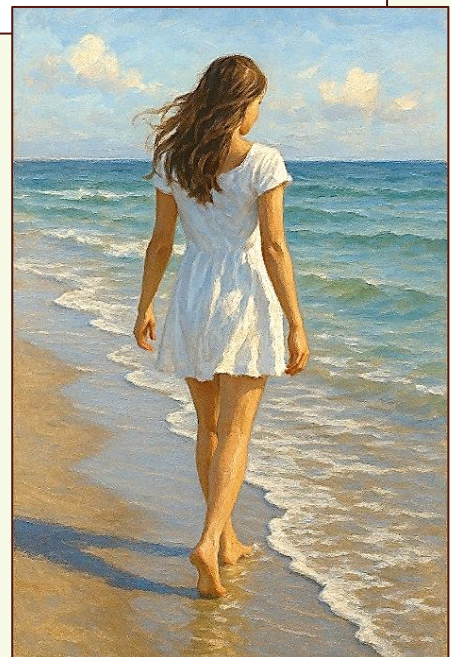
היום היא כבר לא מתאימה
מרחפת בין כל העולמות
מחפשת לעצמה מקום חדש
וגם אני

פעם הייתה לי צורה שהתאימה
פעם היה לה מקום שהתאים
פעם

שבר

לפעמים מרגיש כמו גל בים
מכה בעדיניות חובט שופך
לעבר החוף לנקדה בה
מתים קצת והופכים לאחד

רוצים

אנחנו רוצים להתעורר
אבל זה לא חלום
לגלות שזה לא באמת
אבל זה קרה
לנשם אור טהור
אבל הכל מלא עשן
לחרץ את מגלת העצמאות
על העור ולגלות שזה לא בואב
להביט למציאות בעינים
רוצים אבל זה לא נקלט

שקט

עכשו אחרי הסערה
השמים אפרים
הנחלים אדמדמים
הדמעות עד לא יבשו
והשפתיים סדוקות

כל שמחפש זה שקט
מאזעקות
מפרשנים
מממחים
מפלגנים
פשוט די

עכשו שעוד בואב
תנו לאבק הרע לשקע
למים הצלולים לחזר
לדמעות להתיבש
לשפתיים להנשר

תאפשרו קצת שקט
אולי טפה של אשר
תינבט כאן בגשם הבא

קליקי אופיר אצלמן

קניונים, אם לומר את האמת, ממש אינם אזורי הנוחות שלי. שווקי פשפשים, חנויות יד שנייה ושווקים בכלל חביבים עליי הרבה יותר. גם מלכודות תיירים למיניהן.

אני אוהב את ההווי, את ההמולה, את הטיפוסים הצבעוניים וכמובן גם כמה וכמה מן הסחורות האופייניות למקומות הללו.

זה לא המחיר הקורץ לכאורה. זו האטמוספירה.

גם מספרות ישנות עם רצועת העור להשחזת התער, מכולות שכונתיות וחנויות בגדים של פעם. בלי יותר מדי טכנולוגיה.

אחד המוסדות שנשתמר בהם משהו מן הארומה ההיא הוא הספרייה העירונית. איכשהו עדיין משומר שם ה-DNA הישן. אולי גם בכמה בתי מרקחת ותיקים, שבהם החלפת הדורות לא דרסה יותר מדי.

יש ברעננה מספרה אחת, של יוסף. תמונה יחידה תלויה על הקיר - אלביס. בכל פעם שאני נכנס לשם עולה באפי ריח של ברילנטין. לא שיוסף מפזר ברילנטין על שיער מסתפריו. הוא לא. אבל כשאני שם, אני מריח אותו פתאום מתוך הזיכרון. אפילו מתגעגע.

אני נזכר בכדור הגומי השחור ההוא, בגודל לימון, ה"פומפה", שהספרים היו לוחצים ומשחררים כדי להתיז ערפל עדין של ברילנטין על ראשי הלקוחות. מסביב היו מונחים ז'ורנלים ישנים, ועל הכיסאות התנהלו שיחות.

אוי, אילו שיחות.

כמה להט.

קצת רכילות והרבה חוכמת חיים.

אם נחתכת קצת בזמן התספורת - לא נורא. הספר היה שולף את מקל אבן הגיר, עוצר הדימום, משפשף קלות על המקום, זה היה שורף מעט ותמיד עוזר.

לפני כמה שנים טיילתי עם אילנה בציריך. היה זה יום ראשון אביבי ונעים. באחד הגנים התקיים שוק קטן. דוכנים צנועים, צבעוניות נעימה והמולה רגועה.

אנשים, רובם מבוגרים, ישבו ליד חפצים ששירתו אותם שנים ארוכות. זוגות בדרך כלל. לפעמים יחידים. מחירים סמליים לדברים שליוו חיים שלמים - במטבח, על השידה בסלון, בארגז הכלים, בחדר הילדים ואחר כך בחדר הנכדים.

האטנו את הצעדים.

אנחנו כבר יודעים היטב איפה נמצאות החולשות שלנו.

רוב המבקרים מביטים בסחורה. לפעמים קונים משהו וממשיכים הלאה.

אנחנו מביטים גם במוכרים.

לפעמים רק במוכרים.

תוהים מה הם מרגישים כשהם נפרדים מהחפצים. נכון, בסך הכול חפצים. ובכל זאת.

על מה דיברו בבית כשהכניסו אותם לארגזים? האם נזכרו מתי קנו אותם ואיפה? אילו זיכרונות ורגשות מציפים אותם כשמישהו זר ממשש עכשיו את כלי התה מחרסינה שקיבלו לחתונה לפני חמישים שנה? והפטיש הנאמן. כמה מסמרים הם דפקו אתו לתלות תמונות?

אני תוהה אם הם מפנים את הבית לקראת מעבר לדירה קטנה יותר. אולי לדיור מוגן.. וגם אם אילנה ואני נעמוד פעם מאחורי דוכן כזה.

והנה בובה, שעדיין פוקחת ועוצמת עיניים - האם קנו אותה לבתם הבכורה?

כל דוכן והסיפורים הסמויים שלו.

נכד ראשון עמד להיוולד לנו באותם ימים, וכלב עץ קטן על ארבעה גלגלים צד מיד את עיניי. היה ברור שגם את עיניה של אילנה. כבר פיתחנו בינינו מין טלפתיה שקטה כזאת.

הבטנו זו בזה, הנהנו קלות וחייכנו.

הרמתי את הכלב.

על פתק קטן שנכתב בעיפרון היה רשום: 5.

חמישה פרנקים שווייצריים.

לכלב היו ארבעה גלגלי עץ. בכל גלגל חריץ ובו טבעת גומי שנועדה לרכך את הרעש. רק בגלגל אחד חסרה הגומייה.

כלב קצת נכה.

הגלגל החסר הציף בי פתאום זיכרונות מקליקי. גם לנו הייתה פעם כלבה נכה. פוינטר מקסימה שהלכה על שלוש הרגליים. איזה כלב תלש לה את כרית רגלה האחורית הימנית.

אבי אימץ אותה מ"צער בעלי חיים". הוא סיפר שכאשר הביט בעיניה בפעם הראשונה הרגיש בלב מין "קליק" קטן, ומכאן נולד שמה.

אחד ההרגלים של קליקי, בתחילת שנות השבעים, היה להביא בכל בוקר את עיתוני "הארץ" שנזרקו בפתחי הבתים. היא הייתה מסתובבת בשיכון בגאווה גדולה ושבה עם העיתון הנתון בשקית הניילון שלו.

בשלהי 1984, שנת הבת מצווה שלה, הסעתי אותה בלית ברירה לווטרינרית הרמת־ח"נית המיתולוגית ריטה. ריטה הרדימה את קליקי ברגישות, ולעת ערב קברנו אותה בחצר ביתנו, תחת עץ מצל.

גם אחרי עשרות שנים, הקולר שלה עדיין תלוי על אחד מענפיו.

כלב העץ השווייצרי הזכיר לי אותה.

המוכרת ראתה שאני בוחן את הגלגל הפגום.

היא הרימה ארבע אצבעות.

לא חמש.

אחר כך שלוש. הנחה נוספת.

נתתי לה שטר של חמישה פרנקים, הודינו לה בקידה קטנה והמשכנו ללכת.

גם חמישים פרנקים הייתי משלם.

כבר התרחקנו כמה צעדים, כלב העץ בידי, כשלפתע שמענו מאחורינו קריאה:

"מיסטר! מיסטר!"

הסתובבנו.

המוכרת רצה אחרינו.

בידה היה דובון חום קטן.

באנגלית רצוצה הסבירה לנו שהדובון וכלב העץ גדלו יחד במשך שנים רבות, נעשו חברים טובים, והיא חוששת שאם יפרדו – הכלב יתגעגע.

כך אמרה.

היא הניחה את הדובון בידיה של אילנה.

שלפתי עוד שטר של חמישה פרנקים.

"נו, נו, חייבה."

"No money".

היא נופפה בידה, הסתובבה וחזרה לדוכן.

ואנחנו נשארנו לעמוד שם לרגע.

עם כלב עץ, דובון קטן, וזיכרון שהיה גדול בהרבה משניהם.

רמת גן 1972

ציריך 2022

הבזק מהעבר

על יום המים בסוף שנות השבעים

לרגל יום המים שנחוג לאחרונה, כתבה זו מציגה את האירוע כפי שהתקיים בשנים 1976-1984.

חגיגות יום המים בבריכת השחייה מתקיימות כבר קרוב לשישים שנים. קלאוס גרטנר, שיזם את הקמת הבריכה, בחר בשנת 1947 לסיים את העונה בתחרויות שחייה של בני הכפר וילדי הסביבה בחלוקה לגילאים, לבנים/בנות ולסגנונות שחייה, ואלה שהגיעו למקומות הראשונים זכו בגביעים.

יוחנן שפיר, בן הכפר, שהשתתף בילדותו בתחרויות אלה ומספר שנים זכה בגביע הנודד על שם 'קלאוס גרטנר', החליט בשובו לכפר עם משפחתו, בשנת 1974, להפיח רוח חדשה באירוע המסורתי ביחד עם מיקי גבע ו'לעשות אותו יותר שמח' ופחות הישגי.

יוחנן, ששירת בשייטת ועבד בים, שמר בחצרו סירת גומי רוסית שיחידתו אספה בתעלת סואץ במלחמת ששת הימים והחליטה שאין לה צורך בה. הוא זכר שבשירותו בצבא הם נדרשו לטפס על סירה שנמרחת בגריז והחליט לשלב טיפוס על הסירה ביום המים. וכך, לקראת האירוע, הסירה שהייתה מאוד כבדה וגדולה, נופחה בעזרתם של מיקי גבע ודני דקל, הועמסה על הטנדר של מיקי, הוסעה לבריכה והורדה למים בעזרת גברים חסונים נוספים כשהיא הפוכה. היא נקשרה משני צדדיה לקירות הבריכה וביום המים התקיימה עליה תחרות של 'מלך הסירה'.

הסירה וכריות ציפה על הטנדר של מיקי גבע, אוסף יוחנן שפיר

שתי קבוצות של חמישה עד שישה חבר'ה, בני 18 לפחות, ניסו להשתלט על הסירה. זה היה קרב די אגרסיבי אבל מלא אקשן. יוחנן זוכר שבאחת השנים הוא נאלץ לפנות לטיפול רפואי לאחר שאחד המשתתפים מחץ לו את הצלעות. הקבוצה המנצחת הייתה כמובן זו שנותרה על הסירה!

בהמשך האירוע הסירה הועמדה לרשות הילדים הצעירים יותר שניסו גם הם לטפס עליה.

חבר'ה מנסים להשתלט על הסירה, אוסף הארכיון

הסירה ההפוכה בבריכה, אוסף הארכיון

האתגר היה גדול, ומהתמונות ניתן ללמוד שרבים הצליחו! לדאבון המארגנים, הסירה יצאה מכלל שימוש לאחר שלוש שנים.

ילדים צעירים מטפסים על הסירה, אוסף הארכיון

לצד הפעילות עם הסירה שולבה באירוע גם פעילות לילדים הצעירים ופעילות בין דורית. ילדי הגן וכיתה א' התבקשו לשחות לכיוון חבל שלכל אורכו חוברו סוכריות והוא הוחזק לרוחב הבריכה בעזרת שני אנשים. כל מי שהגיע לחבל, שגובהו השתנה, ניסה לתלוש לפחות סוכריה אחת. יוחנן זוכר שבאחת השנים הוא לבש ציוד של צוללן וצלל אתו לאורך הבריכה, דבר שמאוד הרשים את הילדים. בסיום, הוא התיישב על רצפת הבריכה, בערך במרכזה, וכל ילד שהגיע אליו זכה בסוכריה.

יוחנן זוכר שהם רצו לשלב בפעילות גם כריות הצפה, להניח מעליהן צינור ולתת לילדים ללכת עליו, בדומה לבולי עץ בנורבגיה המתגלגלים במים ומסתובבים וילדים הולכים עליהם. מאחר ולבסוף זה נראה להם מסוכן מדי, הם החליטו לותר על פעילות זו.

ילדים שוחים לעבר החבל עם הסוכריות. התמונה צולמה במסגרת שחזור יום המים בחגיגות השמונים ליישוב, אוסף הארכיון

דני דקל, שלימד באותן שנים במרכז לחינוך ימי בתל אביב, שאל מהם באחת מהשנים מספר גלשנים ליום המים. לאחר שהדגים בבריכה גלישה על גלשן עם מפרש, הילדים התבקשו לעמוד על גלשן ולהתקדם לאורך הבריכה. היו שהצליחו ממש יפה! הצעירים נדרשו רק לעמוד על הגלשן ולשמור על שיווי משקל, פעולה שהייתה די מאתגרת עבורם.

אחד הילדים על גלשן בבריכה, אוסף הארכיון

רעיון נוסף כלל תפיסת קרפיונים. דני סיפר: "הכנסנו לבריכה 15 קרפיונים שהבאנו מבריכת הדגים במעגן מיכאל, והמשתתפים, שהיו בטווח גילאים רחב, ניסו לתפוס אותם. זה היה מצחיק, הדגים היו מאוד חמקמקים וחלקים ואף אחד לא הצליח, אז הם הוצאו בעזרת רשת.

מימין, תושב עם אחד מהקרפיונים ומשמאל, ילדה על גלשן, אוסף הארכיון

הייתה גם תחרות שבה הילדים נדרשו להחזיק בפיהם כפית עם ביצה ולשחות אורך שלם, 25 מ', מבלי שהביצה תיפול. המשימה דרשה כוח רב יחסית בשרירי הלעיסה והתאימה לילדים מגיל 12 בערך. לקראת סיום יום המים התקיים משחה שליחים משפחתי, שהונהג כמה שנים קודם, כשבכל קבוצה שלושה או ארבעה משתתפים משני דורות לפחות. משפחות רבות לקחו חלק במשחה ויוחנן זוכר ששנה אחת הוא התחרה עם שלושת בניו. האירוע הסתיים לרוב במשחק כדור מים.

משחק כדור מים בסיום יום המים, אוסף הארכיון

צוות הבריכה המסור ורוחק'ה בוגין בראשו סייעו בארגון היום ומרבית מתושבי הכפר הגיעו לצפות ולהשתתף. מיכאל ויסמן, שהחליף את רוחק'ה, שמר על המסורת באדיקות רבה, ואנו שמחים שבנוסף להנאה מהמתנפחים ששולבו בהמשך, משחה הילדים הצעירים ומשחה המשפחות ממשיכים להתקיים גם כיום.

אנו מזמינים תושבים שהשתתפו בפעילויות אלה בעבר, כילדים או כבוגרים צעירים, לשתף אותנו בזיכרונותיהם.

הכתבה מתבססת על ריאיון עם יוחנן שפיר ודני דקל שהתקיים לאחרונה.

ראיינה וערכה: תמר ישר

נופי רמות השבים

צה להר

הסמטה אל ההרפתקה הבית העם

רוצים להישאר מעודכנים ? הצטרפו לקבוצת הווטסאפ לתושבים

קישור להצטרפות <<

<https://chat.whatsapp.com/CHwBjdnGGIJ1wh6wfh7We5>

הקבוצה סגורה לתושבי רמות השבים בלבד לצורך קבלת הודעות ופרסומים מטעם הוועד והמועצה
רק מנהלי הקבוצה יוכלו לשלוח הודעות, אין אפשרות להגיב בפורום רחב

עלון הכפר יוצא לאור מטעם ועדת העלון

שחבריה הם תושבים מתנדבים ובסיוע הוועד המקומי.

הפקה, עריכה לשונית ועיצוב גרפי: גון ישר ואריאלה גסמן

